

บทเรียนที่ได้จากการพยายามโต้แย้งกับผู้สงสัยใน AI

ตอนนี้เริ่มต้นด้วยมุมมองทางการเมืองที่ฉันโพสต์: โดนัลด์ ทรัมป์ และเบนจามิน เนทันยาฮู ในชุดนักโทษสีส้ม นั่งบนเตียงสองชั้นใต้ภาพโอเวอร์เลย์คริสต์มาสที่อบอุ่นและชวนให้นึกถึงอดีต เขียนว่า “All I Want for Christmas” ความขัดแย้งทางภาพปรากฏชัดเจนและคมชัด การสร้างมันต้องใช้การแก้ปัญหาที่ตึงใจ โมเดลสร้างภาพสมัยใหม่มีทั้งการป้องกันตามนโยบายและข้อจำกัดด้านความปลอดภัยทางเทคนิค:

- Grok อนุญาตให้สร้างภาพล้อเลียนบุคคลสำคัญ แต่ไม่สามารถผลิตข้อความโอเวอร์เลย์ที่เชื่อถือได้อย่างสม่ำเสมอ
- ChatGPT เก่งในการสร้างข้อความตกแต่งเทศกาลอย่าง “All I Want for Christmas” แต่การป้องกันของมันปฏิเสธคำสั่งที่แสดงผู้นำทางการเมืองที่ยังมีชีวิตอยู่ในสถานการณ์จำคุก

ไม่มีโมเดลเดียวที่สามารถผลิตภาพทั้งหมดได้ องค์ประกอบที่ขัดแย้งกัน — การล้อเลียนทางการเมืองที่รุนแรง ผสมกับข้อความเทศกาลที่เต็มไปด้วยความรู้สึกอ่อนโยน — ทำให้กลไกการปฏิเสธหรือความล้มเหลวด้านความปลอดภัยทำงาน โมเดลภาษาขนาดใหญ่ (LLM) เพียงแค่ไม่สามารถสังเคราะห์องค์ประกอบที่ขัดแย้งกันทางแนวคิดเหล่านี้ให้เป็นผลลัพธ์ที่สอดคล้องกันได้ ฉันสร้างองค์ประกอบสองส่วนแยกกัน แล้วรวมและแก้ไขด้วยมือใน GIMP ภาพประกอบสุดท้ายนั้นเป็นผลงานที่มนุษย์สร้างอย่างไม่ต้องสงสัย: แนวคิดของฉัน การเลือกองค์ประกอบของฉัน การประกอบและปรับแต่งของฉัน หากไม่มีเครื่องมือเหล่านี้ การล้อเลียนจะยังคงติดอยู่ในหัวของฉัน หรือออกมาเป็นรูปวาดไม้คนที่หยาบ — ถอดออกจากผลกระทบทางภาพทั้งหมด

มีคนรายงานภาพนี้ว่า “สร้างด้วย AI” วันถัดมา เซิร์ฟเวอร์ได้แนะนำกฎใหม่ที่ห้ามเนื้อหาที่สร้างด้วย AI กฎนี้ — และมีที่กระตุ้นมัน — เป็นแรงบันดาลใจโดยตรงให้ฉันเขียนและเผยแพร่บทความ “High-Dimensional Minds and the Serialization Burden: Why LLMs Matter for Neurodivergent Communication” ฉันหวังว่ามันจะกระตุ้นให้เกิดการโต้เถียงว่าเครื่องมือเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการรับรู้และความคิดสร้างสรรค์สำหรับคนที่มีความหลากหลายทางระบบประสาทอย่างไร แต่กลับกลายเป็นการแลกเปลี่ยนที่ค่อนข้างอึดอัดกับแอดมิน

ตำแหน่งของผู้สงสัยและการแลกเปลี่ยน

แอดมินโต้แย้งว่าโมเดลภาษาขนาดใหญ่ (LLM) ไม่ได้ถูกพัฒนาเพื่อประโยชน์ของมนุษย์ แต่ส่งเสริมการสูญเสียทรัพยากรและการนำไปใช้ทางทหาร เขาอ้างถึงการบริโภคพลังงาน ความสัมพันธ์กับกองทัพ การล่มสลายของโมเดล การหลอกลวงข้อมูล และความเสี่ยงของ “อินเทอร์เน็ตที่ตายแล้ว” เขาเปิดเผยว่าเขาเพียงสแกนบทความของฉันและยอมรับว่ามีเวิร์กสเตชันเกมมิ่งที่ทรงพลังที่สามารถรันโมเดลภาษาขนาดใหญ่ท้องถิ่นขึ้นสูงสำหรับความสนุกสนานส่วนตัว และเข้าถึงโมเดลที่ใหญ่กว่าผ่านเพื่อน

มีความขัดแย้งหลายประการเกิดขึ้น:

- งานของฉันเกิดขึ้นบน Raspberry Pi 5 ที่ใช้พลังงานต่ำและซ่อมแซมได้ (5–15 W) โดยใช้实例คลาวด์ที่แชร์ การตั้งคำถามท้องถิ่นของเขาบริโภคพลังงานและฮาร์ดแวร์เฉพาะมากกว่ามาก

- ฮาร์ดแวร์ที่เขาใช้เพื่อ “เล่น” กับโมเดลภาษาขนาดใหญ่ทรงพลังท้องถิ่นมาจากบริษัท (Intel, AMD, NVIDIA) ที่มีสัญญากับกระทรวงกลาโหมสหรัฐฯ มูลค่าหลายพันล้าน

ที่น่าประทับใจที่สุดคือ บุคคลที่บังคับใช้การห้ามเพื่อปกป้องความแท้จริงกำลังปฏิเสธคนที่กำลังทดสอบโมเดลภาษาขนาดใหญ่อย่างหนักสำหรับอคติทางเชื้อชาติและภูมิรัฐศาสตร์ (ดูการตรวจสอบสาธารณะของฉันเกี่ยวกับ Grok และ ChatGPT)

การเปรียบเทียบกับฮอว์กิง และคำพูดของแอดมินเอง

แอดมินระบุตัวเองว่าเป็นคนที่มีความหลากหลายทางระบบประสาท และยอมรับศักยภาพของ AI ในฐานะเทคโนโลยีช่วยเหลือ เขาชมนะแว่นตาบรรยายเรียลไทม์สำหรับคนตาบอดว่า “เจ๋งมาก” แต่ยืนยันว่า “การให้เครื่องจักรเขียนบทความและวาดภาพนั้นต่างกัน” เขาเพิ่มว่า: “คนที่มีความหลากหลายทางระบบประสาทสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้ หลายคนเอาชนะอุปสรรคเพื่อพัฒนาทักษะเหล่านี้” เขายังอธิบายประสบการณ์ของตัวเองกับโมเดลภาษาขนาดใหญ่: “ยิ่งฉันรู้เกี่ยวกับหัวข้อมากเท่าไร ฉันยิ่งต้องการ AI น้อยลงเท่านั้น ยิ่งฉันรู้น้อยเกี่ยวกับหัวข้อ ฉันยิ่งไม่พร้อมที่จะสังเกตการหลอกลวงข้อมูลและแก๊ซมัน” คำพูดเหล่านี้เผยให้เห็นความไม่สมดุลอย่างลึกซึ้งในการตัดสินใจอันวายความสะดวก

ลองนึกภาพการใช้ตรรกะเดียวกันกับสตีเฟน ฮอว์กิง:

“เรายอมรับว่าตัวสังเคราะห์เสียงอาจช่วยให้คุณสื่อสารได้เร็วขึ้น แต่เราอยากให้คุณพยายามมากขึ้นกับเสียงธรรมชาติของคุณ คนโรคกล้ามเนื้อเสื่อมหลายคนเอาชนะอุปสรรคเพื่อพูดชัดเจน — คุณควรพัฒนากล้ามเนื้อด้วย เครื่องจักรนั้นทำสิ่งที่ต่างจากคำพูดจริง”

หรือ จากมุมมองของเขาเองเกี่ยวกับความถูกต้องทางเชื้อชาติ:

“ยิ่งฮอว์กิงรู้เกี่ยวกับจักรวาลวิทยามากเท่าไร เขายิ่งต้องการตัวสังเคราะห์เสียงน้อยลงเท่านั้น ยิ่งเขารู้น้อย เขายิ่งไม่พร้อมที่จะสังเกตข้อผิดพลาดในเสียงเครื่องจักรและแก๊ซมัน”

ไม่มีใครยอมรับสิ่งนี้ เราเข้าใจว่าตัวสังเคราะห์เสียงของฮอว์กิงไม่ใช่ไม้ค้ำยันหรือการเจ้อจาง — มันคือสะพานที่จำเป็นที่อนุญาตให้จิตใจที่ยอดเยียมของเขาแบ่งปันความลึกทั้งหมดโดยไม่มีอุปสรรคทางกายภาพที่ผ่านไม่ได้

ความสบายของแอดมินกับข้อความที่เป็นเส้นตรงและได้รับการจัดโครงสร้างโดยมนุษย์สะท้อนสไตร์การรับรู้ที่สอดคล้องกับความคาดหวังของคนที่มีระบบประสาทปกติมากกว่า โปรไฟล์ของฉันตรงกันข้าม: ความลึกทางเชื้อชาติและตรรกะมาอย่างธรรมชาติ (เช่น การพัฒนาแพลตฟอร์มเผยแพร่หลายภาษาด้วยตัวเองทั้งหมด) แต่การผลิตข้อความที่ได้รับการจัดโครงสร้างและเข้าถึงได้สำหรับผู้ชมมนุษย์นั้นเป็นอุปสรรคเสมอ — ตรงกับที่บทความอธิบาย การยอมรับแว่นตาบรรยายหรือข้อความแทนภาพเป็นสิ่งอำนวยความสะดวกที่ถูกต้องในขณะที่ปฏิเสธการจัดโครงสร้างด้วยโมเดลภาษาขนาดใหญ่สำหรับความหลากหลายทางรับรู้คือการวาดเส้นแบ่งที่ไร้เหตุผล Mastodon และ Fediverse ที่กว้างขึ้นมักภูมิใจในความครอบคลุม แต่สิ่งนี้แนะนำประตูใหม่: สิ่งอำนวยความสะดวกบางอย่างได้รับการต้อนรับ; อื่นๆ ต้องเอาชนะด้วยความพยายามส่วนบุคคล

การสะท้อนทางประวัติศาสตร์: การต่อต้านเครื่องมือที่เปลี่ยนแปลง

การปฏิเสธการใช้ AI สร้างสรรค์สาธารณะแบบเหมารวมสะท้อนรูปแบบที่เกิดซ้ำตลอดประวัติศาสตร์เทคโนโลยี ในอังกฤษต้นศตวรรษที่ 19 ช่างทอผ้าฝีมือดีที่รู้จักในชื่อลุดโดต์ได้ทำลายเครื่องจักรทอผ้าที่คุกคามงานฝีมือและ

การดำรงชีวิตของพวกเขา คนจุดตะเกียงแก๊สในเมืองต่อต้านหลอดไฟของเอ็ดสัน เพราะกลัวการล้าสมัย คนขับรถม้า คนดูแลม้า และพ่อพันธุ์ม้าต่อต้านรถยนต์ว่าเป็นภัยคุกคามต่อวิถีชีวิตของพวกเขา นักเขียนและช่างร่างมืออาชีพมองเครื่องถ่ายภาพเอกสารด้วยความตื่นตระหนก เชื่อว่ามันจะลดค่าแรงงานฝีมือที่พิถีพิถัน ช่างจัดหน้าและโรงพิมพ์ต่อสู้กับระบบจัดหน้าด้วยคอมพิวเตอร์

ในทุกกรณี การต่อต้านมาจากความกลัวที่แท้จริง: เทคโนโลยีใหม่ทำให้ทักษะที่พวกเขาภูมิใจล้าสมัย ทำลายบทบาททางเศรษฐกิจและอัตลักษณ์ทางสังคม การเปลี่ยนแปลงรู้สึกเหมือนการลดค่าแรงงานมนุษย์

แต่ประวัติศาสตร์ประเมินนวัตกรรมเหล่านี้จากผลกระทบที่กว้างกว่า: การใช้เครื่องจักรลดงานหนักและเปิดใช้งานการผลิตจำนวนมาก; แสงไฟฟ้ายืดเวลาการผลิตและปรับปรุงความปลอดภัย; รถยนต์ให้การเคลื่อนที่ส่วนบุคคล; เครื่องถ่ายภาพเอกสารทำให้การเข้าถึงข้อมูลเป็นประชาธิปไตย; การจัดหน้าดิจิทัลทำให้การเผยแพร่เร็วและเข้าถึงได้มากขึ้น น้อยคนที่จะย้อนกลับไปใช้ตะเกียงแก๊สหรือการขนส่งด้วยม้าเพื่อรักษางานดั้งเดิม เครื่องมือเหล่านี้ขยายความสามารถและการมีส่วนร่วมของมนุษย์มากกว่าที่มันลดลง

AI สร้างสรรค์ - ใช้เป็นอุปกรณ์เทียมสำหรับการรับรู้หรือความคิดสร้างสรรค์ - ตามแนวทางเดียวกัน: มันไม่กำจัดเจตนาของมนุษย์แต่ขยายการแสดงออกให้กับผู้ที่มีความคิดถูกจำกัดโดยอุปสรรคการดำเนินการ การปฏิเสธมันโดยสิ้นเชิงเสี่ยงต่อการทำซ้ำแรงกระตุ้นแบบลุดโดต์ — ปกป้องกระบวนการที่คุณเคยด้วยค่าใช้จ่ายของการมีส่วนร่วมที่กว้างขึ้น

สรุป: ใครตัดสินใจว่าสิ่งอำนวยความสะดวกโดยอมรับได้?

เหตุการณ์ที่เล่าในบทความนี้ - ภาพที่ถูกรายงานหนึ่งภาพ การห้ามที่ร้อนรนหนึ่งครั้ง การโต้แย้งที่ยืดเยื้อหนึ่งครั้ง — เผยให้เห็นมากกว่าข้อขัดแย้งท้องถิ่นเกี่ยวกับเทคโนโลยี มันเปิดเผยคำถามที่ลึกซึ้งและพื้นฐานกว่า: **ใครได้ตัดสินใจว่าสิ่งอำนวยความสะดวกโดยอมรับได้ และใดไม่ยอมรับ?** ควรเป็นคนที่อาศัยอยู่ในผิวหนังและสมองที่ต้องการสิ่งอำนวยความสะดวก - คนที่รู้จักประสบการณ์ประจำวันว่าจะอะไรเชื่อมช่องว่างระหว่างความสามารถของพวกเขาและการมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่? หรือควรเป็นคนภายนอก ไม่ว่าจะมีความเห็นแก่ไหน ที่ไม่แบ่งปันความเป็นจริงที่อาศัยอยู่และจึงไม่สามารถรู้สึกถึงน้ำหนักของอุปสรรค?

ประวัติศาสตร์ตอบคำถามนี้ซ้ำๆ และเกือบจะในทิศทางเดียวกัน วิลเฮิร์ทเคยถูกวิพากษ์ว่าส่งเสริมการพึ่งพา; ระบบการศึกษาสำหรับคนหูหนวกยืนยันมานานว่าควรเรียนอ่านปากและพูดแทนภาษามือ ในทุกกรณี คนที่ใกล้ชิดกับความบกพร่องที่สุดในที่สุดชนะ - ไม่ใช่เพราะพวกเขาปฏิเสธความกังวลเรื่องค่าใช้จ่าย การเข้าถึง หรือการใช้ในทางผิด แต่เพราะพวกเขาเป็นผู้มีอำนาจหลักในสิ่งที่จริง ๆ แล้วฟื้นฟูความเป็นตัวของตัวเองและศักดิ์ศรีของพวกเขา

กับโมเดลภาษาขนาดใหญ่และเครื่องมือสร้างสรรค์อื่นๆ เรากำลังอาศัยอยู่ในวัฏจักรเดียวกันอีกครั้ง ผู้ที่ควบคุมการใช้งานหลายคนไม่ประสบกับอุปสรรคทางรับรู้หรือการแสดงออกเฉพาะที่ทำให้การจัดโครงสร้างแบบเส้นตรง การไหลของเรื่องราว หรือการเรียงลำดับอย่างรวดเร็วรู้สึกเหมือนงานแปลภาษาต่างประเทศที่เหนื่อยล้า จากภายนอก “พยายามมากขึ้น” หรือ “พัฒนากทักษะ” อาจฟังดูสมเหตุสมผล จากภายใน เครื่องมือไม่ใช่ทางลัดรอบความพยายาม; มันคือทางลาด เครื่องช่วยฟัง ขาเทียมที่ในที่สุดให้ความพยายามที่มีอยู่เดิมเข้าถึงโลก

ความขัดแย้งที่ลึกที่สุดเกิดขึ้นเมื่อผู้ตัดสินระบุตัวเองว่าเป็นคนที่มีความหลากหลายทางระบบประสาท แต่ระบบประสาทเฉพาะของพวกเขาสอดคล้องกับความคาดหวังของคนที่มีระบบประสาทปกติมากกว่าในด้านที่ถูกตัดสิน “ฉันเอาชนะมันแบบนี้ ดังนั้นคนอื่นควรด้วย” นั้นเข้าใจได้ แต่ยังคงทำหน้าที่เป็นการควบคุมการเข้าถึง - ทำซ้ำบรรทัดฐานเดียวกันที่เราวิพากษ์เมื่อมาจากผู้มีอำนาจที่มีระบบประสาทปกติ หลักการจริยธรรมที่สอดคล้องกันนั้นจำเป็นอย่างยิ่ง:

- คนที่ใกล้ชิดกับความบกพร่องที่สุดเป็นผู้มีอำนาจหลักในสิ่งที่เปิดใช้งานการมีส่วนร่วมที่มีความหมายของพวกเขา
- การวิพากษ์จากภายนอกถูกต้องในอันตราร่วม (ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ความเสี่ยงข้อมูลผิด การแทนที่แรงงาน) แต่ไม่ใช่ในความถูกต้องภายในของสิ่งอำนวยความสะดวกเอง

ความมาตรฐานสองอย่างที่เผยให้เห็นโดยเฉพาะคือความต้องการที่แพร่หลายว่า การใช้ AI สร้างสรรค์ต้องเปิดเผยอย่างชัดเจน เราไม่ต้องการการเปิดเผยคล้ายกันสำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ส่วนใหญ่ ในทางตรงกันข้าม เราชื่นชมความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ทำให้มันมองไม่เห็น: แวนสายตาหนาแทนด้วยคอนแทคเลนส์หรือการผ่าตัดหักเหแสง; เครื่องช่วยฟังขนาดใหญ่ย่อให้เกือบมองไม่เห็น; ยาสำหรับการโฟกัส อารมณ์ หรือความเจ็บปวดที่กินส่วนตัวโดยไม่มีเชิงอรรถหรือคำปฏิเสธความรับผิดชอบ ในกรณีเหล่านี้ สังคมถือว่าการใช้ที่รอบคอบและซ่อนเร้นเป็นความก้าวหน้า - เป็นการฟื้นฟูศักดิ์ศรีและความปกติ แต่เมื่อสิ่งอำนวยความสะดวกขยายการรับรู้หรือการแสดงออก สคริปต์พลิก: ตอนนี้มันต้องถูกทำเครื่องหมาย ประกาศ อธิบาย ความมองไม่เห็นกลายเป็นน่าสงสัยแทนที่จะพึงปรารถนา ความต้องการความโปร่งใสที่เลือกสรรนี้ไม่ใช่เกี่ยวกับการป้องกันการหลอกลวงจริงๆ; มันเกี่ยวกับการรักษาความสบายกับภาพของการประพันธ์โดยมนุษย์ที่ไม่ได้รับความช่วยเหลือ การแก้ไขทางกายภาพได้รับอนุญาตให้หายไป; การแก้ไขทางจิตใจต้องถูกทำเครื่องหมายอย่างชัดเจน

หากเราจะสอดคล้องกัน เราต้องเรียกร้องการเปิดเผยสำหรับสิ่งอำนวยความสะดวกทุกอย่าง (ข้อกำหนดที่ไร้เหตุผลและรุกราน) หรือหยุดเลือกเครื่องมือทางรับรู้สำหรับการตรวจสอบพิเศษ ตำแหน่งที่มีหลักการ - ตำแหน่งที่เคารพความเป็นอิสระและศักดิ์ศรี - คืออนุญาตให้แต่ละคนตัดสินใจว่าสิ่งอำนวยความสะดวกของพวกเขาควรมองเห็นหรือมองไม่เห็นแค่ไหน โดยไม่มีการลงโทษกฎที่กำหนดเป้าหมายรูปแบบความช่วยเหลือหนึ่งเพราะมันรบกวนแนวคิดที่มีอยู่เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์และสติปัญญา บทความนี้ไม่ใช่เพียงการปกป้องเครื่องมือหนึ่งเฉพาะ มันคือการปกป้องสิทธิที่กว้างขึ้นของคนพิการและคนที่มีความหลากหลายทางระบบประสาทในการกำหนดความต้องการการเข้าถึงของตัวเอง โดยไม่ต้องอธิบายให้กับคนที่ไม่เคยเดินในรองเท้าของพวกเขา สิทธินั้นไม่ควรเป็นที่ถกเถียง แต่ดังที่เหตุการณ์ก่อนหน้านี้แสดง มันยังคงเป็น